

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 3To/51/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5816010191
Dátum vydania rozhodnutia: 01. 12. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Sučík
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2022:5816010191.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, na verejnom zasadnutí konanom 1. decembra 2022 v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Sučíka a sudcov JUDr. Adriany Gallovej a JUDr. Moniky Liptákovej, o odvolaní prokurátora a obžalovaných V. S. a Q. H. proti rozsudku Okresného súdu Námestovo, sp.zn. 6T/62/2016 z 10.2.2022 takto

r o z h o d o l :

Podľa § 321 ods. 1 písm. d) Tr. por. z r u š u j e rozsudok Okresného súdu Námestovo, sp.zn. 6T/62/2016 z 10.2.2022.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. por.
obžalovaného V. S., nar. XX.XX.XXXX v N., trvale bytom C., D. č. XXXX/X,
obžalovaného Q. H., nar. XX.XX.XXXX v C., trvale bytom C.,
Y. XXX/X,

podľa § 285 písm. b) Tr. por.

o s l o b o d z u j e

spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Námestovo, sp.zn. Pv 467/15/5507 z 27.7.2016 pre skutok, že

V. S. ako konateľ spoločnosti SMH, s.r.o., s miestom podnikania B. D. č. XXXX/X, C., IČO: 36 794 287, si v nezistenom čase, najneskôr do 2.4.2012 postupne v priebehu roka 2010 zaúčtoval do účtovnej evidencie spoločnosti nepravdivé faktúry, ktoré mu bez existencie zdaniteľného plnenia vystavil živnostník Q. H. - BAFA, s miestom podnikania ul. Y. č. XXX/X, C., IČO: 337 909 06, a to faktúry:

- číslo 2110228 z 28.2.2011 na sumu 1 218,64 €,
- číslo 2110130 z 30.1.2011 na sumu 2 028,97 €,
- číslo 2110636 z 30.6.2011 na sumu 49 857,- €,
- číslo 2110635 z 30.6.2011 na sumu 35 982,58 €,
- číslo 2110634 z 30.6.2011 na sumu 61 651,04 €,
- číslo 2110633 z 30.6.2011 na sumu 14 961,41 €,
- číslo 2110632 z 30.6.2011 na sumu 34 934,99 €,
- číslo 2110631 z 30.6.2011 na sumu 2 454,24 €,
- číslo 2110630 z 30.6.2011 na sumu 2 876,29 €
- číslo 2110624 z 24.6.2011 na sumu 3 254,90 €,
- číslo 2110529 z 28.5.2011 na sumu 3 436,31 €,
- číslo 2110528 z 28.5.2011 na sumu 5 875,21 €,
- číslo 2110506 zo 6.5.2011 na sumu 3 912,16 €,
- číslo 2110416 zo 16.4.2011 na sumu 1 278,90 €,
- číslo 2110408 z 8.4.2011 na sumu 8 094,69 €,

- číslo 2110730 z 31.7.2011 na sumu 9 046,30 €,
- číslo 2110731 z 31.7.2011 na sumu 1 802,08 €,
- číslo 2110832 z 31.8.2011 na sumu 4 253,11 €,
- číslo 2110906 z 30.9.2011 na sumu 2 102,56 €,
- číslo 2110904 z 30.9.2011 na sumu 47 412,28 €,
- číslo 2110905 z 30.9.2011 na sumu 45 335,20 €,
- číslo 2111104 z 30.11.2011 na sumu 29 876,40 €,
- číslo 2111105 z 30.11.2011 na sumu 17 873,42 €,
- číslo 2111106 z 30.11.2011 na sumu 48 634,54 €,
- číslo 2111107 z 30.11.2011 na sumu 16 784,69 €,
- číslo 2111108 z 30.11.2011 na sumu 32 277,02 €,
- číslo 2111109 z 30.11.2011 na sumu 45 448,97 €,
- číslo 2111110 z 30.11.2011 na sumu 53 190,67 €,
- číslo 2111111 z 30.11.2011 na sumu 34 979,47 €,
- číslo 2111112 z 30.11.2011 na sumu 16 857,23 €
- číslo 2111114 z 30.11.2011 na sumu 6 176,40 €,
- číslo 2111113 z 30.11.2011 na sumu 21 683,82 €,

taktiež zaúčtoval do svojej evidencie výdavkové doklady zodpovedajúce úhrade uvedených faktúr, a to aj napriek tomu, že s Q. H. deklarované obchody neurobil a následne obvinený na základe takto skreslenej účtovnej evidencie:

1/ podal dňa 2.4.2012 na Daňovom úrade Žilina, pobočka Námestovo daňové priznanie na daň z príjmov právnickej osoby za zdaňovacie obdobie rok 2011, v ktorom protiprávne zmenšil svoju daňovú povinnosť o 105 378,98 €,

2/ podal na Daňovom úrade Žilina, pobočka Námestovo daňové priznania na daň z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie I. štvrťrok 2011 dňa 21.4.2011, II. štvrťrok 2011 dňa 20.7.2011, júl 2011 dňa 25.8.2011, august 2011 dňa 26.9.2011, september 2011 dňa 25.10.2011, november 2011 dňa 22.12.2011, v ktorých protiprávne zmenšil vlastnú daňovú povinnosť spolu o 110 925,28 €,

kvalifikovaný u obžalovaného V. S. ako zločin skrátene dane a poistného podľa § 276 ods. 1, ods. 4 Tr. zák. a u obžalovaného Q. H. ako zločin skrátene dane a poistného podľa § 276 ods. 1, ods. 4 Tr. zák. spáchaný formou účastníctva - pomoci podľa § 21 ods. 1 písm. d) Tr. zák.,

pretože skutok nie je trestným činom.

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie prokurátora z a m i e t a ako nedôvodné.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresného súdu boli obžalovaní V. S. a Q. H. uznaní za vinných - obžalovaný V. S. zo zločinu skrátene dane a poistného podľa § 276 ods. 1, ods. 4 Tr. zák. a obžalovaný Q. H. pre zločin skrátene dane a poisteného podľa § 276 ods. 1, ods. 4 Tr. zák. spáchaný formou účastníctva - pomoci podľa § 21 ods. 1 písm. d) Tr. zák. na skutkovom základe tak, ako je uvedený vo výrokovvej časti napadnutého rozsudku.

Za uvedený trestný čin bol obžalovanému V. S. uložený trest odňatia slobody vo výmere 4 roky a 6 mesiacov, na výkon ktorého bol zaradený do ústavu s minimálnym stupňom stráženia.

Obžalovanému Q. H. bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 4 roky a 6 mesiacov, na výkon ktorého bol zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Proti rozsudku okresného súdu podali odvolanie obidvaja obžalovaní a prokurátor.

Prokurátor odvolanie odôvodnil tak, že toto podáva proti výrokom o treste v neprospech obidvoch obžalovaných. V odvolaní uviedol, že prvostupňový súd bližšie neuviedol odôvodnenie výmery trestu, ale len poukázal na jedenástročný odstup od spáchania skutku ako faktor znižujúci záujem spoločnosti

na prísnom potrestaní páchatel'a, a teda dôvod mimoriadneho zníženia trestu podľa § 39 ods. 1, ods. 3 písm. d) Tr. zák. Týmto bolo odôvodnené len uloženie trestu pod dolnú hranicu zákonom stanovenej trestnej sadzby, nie jeho výmera. Nespochybnuje časový faktor, čiže dĺžku trestného konania a odstup od skutku, ktorý je predmetom obžaloby, ktoré môžu viesť k mimoriadnemu zníženiu trestu odňatia slobody pod dolnú hranicu trestnej sadzby. Nie je to však jediná okolnosť, ktorá ovplyvňuje výmeru trestu, pretože aj v takomto prípade je súd viazaný všeobecnými zásadami ukladania trestov podľa § 34 Tr. zák. Pokiaľ súd konštatoval zahľadenie predchádzajúcich odsúdení obžalovaných, ide o skutočnosť, ktorá má vplyv iba na formálne posudzovanie neexistencie priťažujúcich okolností a okolností priamo spôsobujúcich sprísnenie trestu, ako aj uplatnenie asperačnej zásady. Na druhej strane, aj zahľadené odsúdenia treba zohľadniť pri posudzovaní osôb obžalovaných, najmä pri skúmaní možnosti ich nápravy. Trest uložený približne v polovici možného pásma mimoriadneho zníženia, ktoré je od dvoch rokov až po dolnú hranicu štandardnej sadzby, t.j. 7 rokov, považuje za neprímeraný tak z hľadiska možnosti nápravy obžalovaných, ako aj z hľadiska generálnej prevencie. Daňové trestné činy sú takmer vždy postihované s časovým odstupom, čo je dané následnosťou daňového konania od uplynutia zdaňovacieho obdobia. V trestnom konaní navyše pôsobí faktor náročnosti dokazovania daňových trestných činov, kde zabezpečenie dôkazných prostriedkov v prípravnom konaní a následne dokazovanie v konaní pred súdom, patria objektívne časovo aj najdlhšie trvajúcim trestným konaniam. Uvedené skutočnosti je potrebné zohľadniť aj pri ukladaní trestov, hoci s použitím inštitútu mimoriadneho zníženia trestu, aby sa páchatelia daňovej trestnej činnosti nemohli spoliehať na časový faktor ako okolnosť, ktorá ich uchráni pred pomerne prísnyimi trestnými sankciami. Dospel preto k záveru, že uloženie mimoriadne zníženého trestu odňatia slobody síce mohlo byť v danom prípade v súlade so zákonom, no samotná jeho výmera nie je v napadnutom rozsudku bližšie odôvodnená a považuje ju za nesúladnú so všeobecnými zásadami ukladania trestu. Preto navrhol, aby krajský súd zrušil napadnuté výroky o treste a uložil obžalovaným spravodlivý trest.

Obžalovaní V. S. a Q. H. odôvodnili odvolanie prostredníctvom svojej obhajkyne. Z odvolania vyplýva, že toto podali proti výroku o vine a treste. Prvostupňový súd konštatoval, že nespochybnuje, že stavebné práce v Žiline a v Bratislave boli vykonané, avšak neboli vykonané spoločnosťou ESOMONT, s.r.o., tak ako to bolo deklarované na účtovných dokladoch. Ako potvrdenie daného záveru podľa názoru súdu je ekonomická stránka fungovania spoločnosti SMH, s.r.o. predovšetkým jej spôsob fakturácie svojmu subdodávateľovi - BAFA - Q. H., ktorý sa vymyká účelu a celkovej logike podnikania. Ďalším dôvodom je skutočnosť, že na stavebných prácach sa osobne podieľali aj zamestnanci obžalovaného V. S. (osem faktúr) s tým, že následná subdodávateľská fakturácia nemôže byť pravdivá. V súvislosti s nákupom stavebného materiálu prvostupňový súd konštatoval, že obžalovaní nepredložili pravdivé doklady o nákupe stavebného materiálu, pričom na podklade falošných dokladov zahrnutých v účtovníctve má vážne pochybnosti o legálnosti nadobudnutia stavebných materiálov, ktoré boli zakomponované do stavieb. Poukázali na predchádzajúce rozhodnutie Krajského súdu v Žiline, sp.zn. 3To/51/2019 z 1.8.2019, v ktorom krajský súd nariadil doplnenie dokazovania na základe návrhu obžalovaných. Sú toho názoru, že okresný súd nekonal v intenciách krajského súdu, opätovne, jednostranne, výlučne v neprospech obžalovaných vyhodnocoval všetky vykonané dôkazy, pričom jeho hodnotenie často nevychádzalo z odborných právnych úvah, ale zo špekulatívnych domnienok a predpokladov. Jeho závery ohľadom nákupu stavebného materiálu už hraničia so svojvôľou, nakoľko sú jednoznačne v rozpore nielen so závermi uznesenia krajského súdu, ale predovšetkým s platnou judikatúrou, ktorá obdobnú problematiku rieši. Poukázali na výpoveď obžalovaného V. S., ktorý okrem iného uviedol, že v rámci subdodávateľských vzťahov oslovil obžalovaného H. Všetky zadané práce boli subdodávateľom - obžalovaným H. riadne včas a v požadovanej kvalite odovzdané. Povinnosťou obžalovaného S. nebolo skúmať, či obžalovaný H. realizuje práce svojpomocne alebo tiež prostredníctvom subdodávateľa. Bolo to vecou samotného obžalovaného H.. O spoločnosti ESOMONT, s.r.o. sa obžalovaný S. dozvedel až počas daňovej kontroly. Tvrdenie obžalovaného S. potvrdil v celom rozsahu obžalovaný H., ktorý zároveň vypovedal, že voči spoločnosti ESOMONT, s.r.o. postupoval a práce cez ňu realizoval bez vedomia obžalovaného S..

Ďalej poukázali na výpoveď obžalovaného Q. H., ktorý uviedol, že nikdy neskúmal, či svedok K. zamestnáva vlastných zamestnancov alebo živnostníkov, jediné, čo ho zaujímalo, bola včas a kvalitne odvedená práca. A práca skutočne bola odvedená včas a v požadovanej kvalite. Spolupráca so svedkom K. bola vždy korektná. O svedkovi K. obžalovaného S. neinformoval, nakoľko to nebola ani jeho povinnosť. On nikdy neskúmal a nemal ani povinnosť skúmať, či pracovníci na stavbe sú kmeňoví zamestnanci spoločnosti ESOMONT, s.r.o. alebo ide o živnostníkov. Pracovníci stavebné práce

realizovali v zmysle dohodnutých podmienok, práca bola vykonaná včas a v požadovanej kvalite. Po predložení faktúr zo strany spoločnosti ESOMONT, s.r.o. preto vždy došlo k ich úhrade. Až neskôr sa dozvedel, že svedok K. časť stavebných prác ako objednávateľ zrealizoval prostredníctvom iného dodávateľa - spoločnosti SA-KU, s.r.o.

Už v rámci daňového konania obžalovaný H. uvádzal, že fakturované stavebné práce pre jeho firmu subdodávateľsky vykonávala spoločnosť ESOMONT, s.r.o. a práce dohodol s R. K.. Práce vykonali ľudia R. K.. Úhrady za faktúry od spoločnosti ESOMONT, s.r.o. vyplácal K.. Poukázali na protokol z daňovej kontroly kontrolovaného subjektu Q. H. - BAFA, z ktorého vyplýva, že faktúry vystavené dodávateľom spoločnosťou ESOMONT, s.r.o. pre odberateľa Q. H. - BAFA, zostali pre správcu dane sporné a neuznané. Prvým dôvodom bolo zistenie, že R. K. ako konateľ spoločnosti ESOMONT, s.r.o. skončil dňom 27.9.2010 a teda v roku 2011 nebol oprávnený za spoločnosť konať. Druhým dôvodom bolo vyjadrenie svedka Ing. T. K., že spoločnosť ESOMONT, s.r.o. od novembra 2011 nevykonávala žiadnu činnosť. Tretím dôvodom bolo zistenie, že daňový subjekt ESOMONT, s.r.o. nepodal za zdaňovacie obdobie 2011 daňové priznanie, z čoho vyplýva, že príjmy z faktúr vystavených pre odberateľa Q. H. - BAFA, neboli zdanené. Posledné daňové priznanie podal daňový subjekt ESOMONT, s.r.o. za zdaňovacie obdobie roku 2007. Na základe toho správca dane považoval tvrdenia Q. H. za nepravdivé. Pre trestné konanie je však takýto postup absolútne neprípustný, neakceptovateľný, pretože vo vzťahu k daňovým trestným činom je nevyhnutné zavinenie. Napriek tomu a v rozpore so zásadami trestného konania súd napriek obrane obžalovaných v plnom rozsahu prevzal argumentáciu správcu dane a svoj záver o vine obžalovaných oprel o dôkazy zabezpečené v rámci daňového konania. Postupoval tak v súlade s podanou obžalobou napriek tomu, že v prípade daňového trestného konania, ide o dve samostatné na sebe nezávislé konania, pričom orgány činné v trestnom konaní a ani súd nemôžu bez ďalšieho iba prevziať závery daňového úradu a konštatovať, že došlo k daňovému trestnému činu. Za takéhoto stavu nie je opodstatnené konštatovanie súdu, že obhajoba obžalovaných bola vyvrátená aj závermi daňovej kontroly a výsluchmi pracovníkov daňového úradu a že citovanými dôkazmi bolo preukázateľne zistené, že firma ESOMONT, s.r.o. zdaniteľné plnenia fakturované v sporných faktúrach nikdy vykonať nemohla. V súvislosti s konštatovaním súdu je potrebné uviesť, že samotné podanie, či nepodanie daňového priznania na daň z príjmu, rozhodne nemôže byť objektívnym kritériom pre posúdenie, či predmetný subjekt vykonal alebo nevykonal práce a či prijal alebo neprijal za ne finančnú odmenu. Prvostupňový súd konštatoval, že výpoveď svedka R. K. je vierohodná, pretože nemal dôvod ani motiváciu krivo obviniť obžalovaného H.. Súd konštatuje niečo, čo nielenže žiadnym spôsobom nevie odôvodniť, ale je nesporné, že ani nie je možné objektívne preukázať. Z tohto dôvodu predmetný záver súdu obhajoba hodnotí ako neobjektívny, špekulatívny a ničím nepodložený.

Poukázali na výpoveď svedka R. K., ktorý od 10.10.2007 do 22.10.2010 pôsobil ako jediný spoločník a konateľ spoločnosti ESOMONT, s.r.o. Ružomberok. Po tom, čo túto spoločnosť prevzal svedok V. W., podpísal svedkovi K. na zastupovanie spoločnosti plnomocenstvo a svedok K. aj naďalej, teda aj v roku 2011 vystupoval legálne ako splnomocnený zástupca predmetnej spoločnosti. Uviedol, že si nepamätá aké práce vykonával na základe splnomocnenia pre spoločnosť ESOMONT, s.r.o, nakoľko v tomto období mal aj firmu AUTOMARKO a nevie ktoré práce vykonával pre túto firmu a ktoré pre spoločnosť ESOMONT, s.r.o. Robil okrem iného aj v Žiline aj v Bratislave, a to cez iných živnostníkov, ktorých zamestnával aj na čierno. Svedok K. potvrdil, že vystavoval faktúry pod hlavičkou spoločnosti ESOMONT, s.r.o. pre spoločnosť obžalovaného H. - BAFA a zároveň potvrdil aj pravosť pečiatky spoločnosti ESOMONT, s.r.o. na predmetných faktúrach. V rozpore s vyjadrením obžalovaného H. uviedol, že predmetné faktúry boli iba fiktívne a on nikdy žiadne práce nevykonával.

Obhajoba nespochybňuje vzhľadom na získané informácie v rámci trestného konania, že samotná spoločnosť ESOMONT, s.r.o. nebola v rozhodnom období ani materiálne ani personálne vybavená na realizáciu zadaných prác. Daná skutočnosť však sama osebe nie je a nemôže byť dôkazom o vine obžalovaných, tak ako to konštatuje prvostupňový súd. Obhajoba nekonštatovala a obžalovaní a ani žiaden svedok to nikdy netvrdili, že práce vykonávali kmeňoví zamestnanci spoločnosti ESOMONT, s.r.o. Akí pracovníci práce vykonali, to už obžalovaný H. nemal povinnosť skúmať. Jednoznačne však bolo preukázané, že svedok K. zabezpečil potrebný počet pracovníkov, ktorí práce vykonali, čo dokazovanie v plnom rozsahu potvrdilo. Sám svedok K. v rámci svojej výpovede uviedol, že na práce zamestnával na čierno živnostníkov, takže je možné logicky predpokladať, že tak konal aj v danom prípade. Pre rozhodnutie vo veci však nie je podstatné akých pracovníkov svedok K. pre výkon prác zabezpečil,

podstatné je zistenie, že konal pod hlavičkou a v mene spoločnosti ESOMONT, s.r.o., na ktorú potom legálnym spôsobom obžalovaný H. vystavil faktúry.

Z vykonaných dôkazov je zrejmé, že svedok K. v roku 2011 vystupoval legálne ako splnomocnený zákonný zástupca spoločnosti ESOMONT, s.r.o. Ružomberok. Pod hlavičkou tejto spoločnosti uzatváral obchodné kontrakty a inkasoval odmenu, avšak namiesto toho, aby náklady, či zisk zaúčtoval spoločnosti ESOMONT, s.r.o. Ružomberok, vystavené účtovné doklady nezaevidoval, resp. neodovzdal konateľovi a zisk si ponechal pre vlastnú potrebu. Konanie svedka jednoznačne svedčí o jeho motivácii získať pod hlavičkou „predanej“ spoločnosti nemalú finančnú sumu, získať ju „na čierno“ bez povinnosti daňového priznania a tým sa zbaviť prípadnej trestnej zodpovednosti. Neexistencia oficiálnych daňových dokladov spoločnosti ESOMONT, s.r.o. Ružomberok, v daňovom konaní spôsobila, že u obžalovaného V. S. neboli uznané výdavkové doklady v súvislosti s úhradou faktúr BAFA - H. Q.. Uvedená skutočnosť však bez ďalšieho nemôže byť automaticky dôkazom protiprávneho konania obžalovaných bez toho, aby prokurátor prostredníctvom iných nespochybniteľných dôkazov vyvrátil toto tvrdenie. Protiprávne konanie svedka K. nemôže byť dôkazom viny obžalovaných a neexistencia daňových dokladov spoločnosti ESOMONT, s.r.o., nemôže byť vyhodnotená v neprospech obžalovaných.

Skutočnosť, že svedok K. v roku 2011 vystupoval oficiálne v mene spoločnosti ESOMONT, s.r.o. a uzatváral legálne v jej mene rôzne obchodné transakcie s inými subjektami, potvrdili aj svedkovia Ing. T. V., M. S., Q. K., Ing. V. W., ako aj ďalšie listinné dôkazy. Prokurátor v rámci trestného konania nepredložil jediný dôkaz, ktorý by objektívne spochybnil, že nešlo o reálne obchodné vzťahy, ktoré svedok K. pod hlavičkou spoločnosti ESOMONT, s.r.o. Ružomberok uzatváral. Výpovede svedkov V. W. a Ing. T. K., ktoré podľa súdu bez akýchkoľvek pochybností vyvracajú obranu obžalovaných, podľa názoru obhajoby naopak vyvracajú práve tvrdenia svedka R. K. a spochybňujú jeho vieryhodnosť. Je nepochybné, že výpoveď svedka R. K. o fiktívnosti sporných faktúr nepotvrdil žiadny iný dôkaz. Naopak, jeho samotná rozporná výpoveď logicky zapadá do výpovede obžalovaného H., ktorý uvádzal, že svedok R. K. vystupoval oficiálne ako zástupca spoločnosti ESOMONT, s.r.o., pod hlavičkou tejto spoločnosti uzatváral obchodné kontrakty a za vykonanú prácu inkasoval finančnú odmenu. Výpovede svedkov Ing. T. V., M. S., Q. K. a vyjadrenie Ing. V. W. vyvracajú tvrdenia svedka K. o fiktívnosti jednotlivých faktúr, vyvracajú jeho tvrdenia o fiktívnej spolupráci s obžalovaným H. a v plnom rozsahu potvrdzujú obhajobu obžalovaných.

Výpoveďou svedka Ing. T. V. sa prvostupňový súd vôbec nezaoberal. Taktiež sa nezaoberal listinnými dôkazmi predloženými týmto svedkom. Z týchto listinných dôkazov vyplýva, že svedok K. pod hlavičkou spoločnosti ESOMONT, s.r.o., Ružomberok, uzatvoril 5.1.2011 ako objednávateľ rámcovú zmluvu so spoločnosťou SA-KU, s.r.o., Liptovské Revúce v pozícii zhotoviteľa, pričom predmetom zmluvy boli dokončovacie stavebné práce a montáž zatepľovacieho systému. Na základe zmluvy bol potom realizovaný aj výkon prác, ktoré na seba prevzala spoločnosť ESOMONT, s.r.o. ako zhotoviteľ v rámci subdodávateľských vzťahov od obžalovaného. Predmetné práce boli aj spoločnosťou SA-KU, s.r.o., Liptovské Revúce vykonané a na základe vystavených faktúr jej boli aj účtované náklady uhradené. Predložené doklady potvrdzujú, že spoločnosť SA-KU, s.r.o. ako dodávateľ zrealizovala pre odberateľa spoločnosť ESOMONT, s.r.o. stavebné práce určené ako subdodávku pre zadávateľa BAFA - Q. H.. Išlo o práce v Bratislave (realizované od 15.4.2011 do 30.6.2011 a od 15.7.2011 do 30.9.2011). Že išlo o reálne odvedené pracovné výkony, svedčia nielen predložené objednávky, faktúry, ako aj pokladničné doklady, ale aj skutočnosť, že spoločnosť SA-KU, s.r.o. pre spoločnosť ESOMONT, s.r.o., Ružomberok ako odberateľa, vykonávala v októbri až v novembri 2011 obdobne aj stavebné práce v Žiline. Je potrebné podotknúť, že ani prokurátor ani súd predložené listinné dôkazy neoznačili za neobjektívne, pričom prokurátor nepredložil žiadny dôkaz, ktorý by citované dôkazy spochybňoval.

Z výpovede svedka M. S. vyplynulo, že svedok K. vystupoval ako splnomocnený zástupca spoločnosti ESOMONT, s.r.o. a v roku 2011 odkúpil od svedka stavebný materiál v celkovej hodnote cca 300 000,-eur. Tovar si prevzal svedok K. a úhradu realizoval obžalovaný H.. Tovar podľa vyjadrenia svedka K. a obžalovaného H. bol určený na zatepľovacie práce na bytovkách v Bratislave a v Žiline. Pokiaľ prvostupňový súd výpoveď tohto svedka vyhodnotil ako účelovú, na takýto záver nemal k dispozícii žiadny objektívny dôkaz, pričom ide z jeho strany výlučne o hodnotenie postavené na špekulatívnych záveroch, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní.

Taktiež svedok Q. K. potvrdil zháňanie stavebného materiálu obžalovaným H., a to v súvislosti so zatepľovaním niekde v Žiline.

Z výpovede svedka Ing. W. W., zástupcu spoločnosti BELSTAV Žilina, vyplýva, že na základe uzavretých zmlúv so spoločnosťou obžalovaného S., boli vykonávané stavebné práce, pričom on sám práce priebežne kontroloval a stavebný materiál zabezpečovala sčasti spoločnosť BELSTAV a sčasti zhotoviteľ. Z výpovede svedka C. M. - konateľa spoločnosti BELSTAV Žilina vyplýva, že práce na základe dohody s obžalovaným S. boli riadne, včas a kvalitne odovzdané. Práce pre ich spoločnosť vykonávalo viacero subdodávateľov.

Vzhľadom na uvádzané skutočnosti, sú obžalovaní toho názoru, že konštatovanie súdu, že ich obrana bola vyvrátená svedeckými výpoveďami R. K., V. W. a Ing. T. K. a taktiež pracovníkov daňového úradu, nemá žiadnu oporu vo vykonanom dokazovaní.

Je preukázané, že okresný súd všetky dôkazy svedčiace v prospech obžalovaných vyhodnotil ako nevierohodné, účelové a pochybné, pričom jediný dôkaz, ktorý svedčil v ich neprospech - výpoveď svedka R. K., hodnotil ako dôkaz vierohodný a ničím nespochybniteľný. Dôkazy svedčiace v prospech obžalovaných sú úplne odignoroval, prípadne ich vierohodnosť spochybnil spôsobom, ktorý vyvoláva značnú obavu z objektívneho a spravodlivého rozhodovania.

Obžalovaný S. nikdy netvrdil, že nemal k dispozícii svojich zamestnancov a že jeho zamestnanci sa na týchto prácach nepodieľali. Tvrdil iba to, že situáciu riešil subdodávateľsky, pretože nemal dostatok ľudí. Skutočnosť, že spoločnosť SMH, s.r.o. nemala kapacity ani zamestnancov na vykonanie všetkých tých prác, ktoré sú predmetom žalovaných faktúr, potvrdzujú aj závery daňovej kontroly. Obžalovaný S. by predsa netvrdil, že na stavbách nepracovali jeho zamestnanci, keď v spisovom materiáli sú o tom objektívne dôkazy, ktoré sám ako dôkazy navrhol oboznámiť.

Namiesto toho, aby prvostupňový súd citoval konkrétny dôkaz, ktorý by jednoznačným a nespochybniteľným spôsobom preukázal subjektívnu stránku konania obžalovaného S. vo vzťahu k zaúčtovaným faktúram, trestnú zodpovednosť obžalovaného vyvodzuje na základe neodborného hodnotenia, ekonomických kritérií, vychádza z laických úvah a domnienok bez náležitej znalosti v danom odbore. Obhajoba závery súdu týkajúce sa ekonomických vzťahov a fungovania spoločnosti SMH, s.r.o., tak ako sú konštatované prvostupňovým súdom, považuje za neopodstatnené a neodborné, vyslovené výlučne ako domnienky a laické názory bez odbornej znalosti veci.

Pokiaľ súd uviedol, že nevidí dôvod zohľadňovať pri určovaní rozsahu skutku hodnotu materiálu, ktorí obžalovaní zapracovali do predmetných stavieb, konal tak v rozpore s uznesením Krajského súdu v Žiline z 1.8.2019, v rámci ktorého súd konštatoval, že obžalovaní bude možné uznať za vinných len v rozsahu tých konkrétnych faktúr a výdavkových pokladničných dokladov, u ktorých jednoznačne nedošlo k zdaniteľnému plneniu (dodaniu materiálu stavebným prácam) v prospech spoločnosti SMH, s.r.o. Prvostupňový súd konštatoval, že obžalovaní nepredložili pravdivé doklady o nákupe stavebného materiálu. Pokiaľ súd konštatuje, že nevie, kde a za koľko peňazí obžalovaní materiál získali, ani či išlo o obchody uskutočnené z hľadiska daňových predpisov konkrétnym spôsobom, v prípade ak vznikli pochybnosti v nejakej otázke, súd mal postupovať v súlade so zásadou - v pochybnostiach v prospech obžalovaných.

Z vykonaného dokazovania bolo preukázané a konštatoval to aj súd, že stavebné práce boli vykonané. Ak teda stavebné práce boli vykonané, logicky musel byť na ich realizáciu použitý stavebný materiál a ľudská práca. Ak bolo preukázané, že stavebný materiál sa zakupoval prostredníctvom subdodávateľa a subdodávateľ realizoval aj stavebné práce do výšky škody, ktorá sa obžalovaným kladie za vinu v trestnom konaní, na rozdiel od daňového konania nie je možné započítať náklady spojené s nákupom stavebného materiálu a náklady spojené s úhradou práce. Tieto náklady v prípade skutočne spôsobenej škody, by museli byť zo žalovanej čiastky odpočítané. Zo zabezpečených dôkazov je zrejmé, že náklady spojené s nákupom stavebného materiálu predstavovali cca do 350 000,- eur a náklady spojené s úhradou práce do cca 170 000,- eur. Súd sa v rámci odsudzujúceho rozsudku dôkazmi v tomto smere nezaoberal a odignoroval ich. Aj svedok C. M. potvrdil, že spoločnosť SHM, s.r.o. ako dodávateľ zabezpečila na stavebné práce materiál v sume do 310 000,- eur.

Vykonanými dôkazmi bolo preukázané, že účtované stavebné práce boli reálnym subjektom - spoločnosťou ESOMONT, s.r.o., vykonané, boli v súlade so zákonom vystavené a v súlade so zákonom aj vyúčtované.

Prokurátor nepredložil žiadny dôkaz, ktorý by vyvracal tvrdenia obžalovaných, že všetky subjekty, ktoré sa zúčastnili na vykonaní stavebných prác na základe toho, že stavebné práce boli vykonané včas a riadne, si aj vzájomne vystavili potrebné účtovné doklady. V priebehu dokazovania nebol zo strany prokurátora predložený jediný dôkaz, ktorý by spochybňoval pravdivosť údajov uvádzaných na sporných faktúrach. Jediný dôkaz, na základe ktorého by bolo možné konštatovať, ktoré údaje, v akom rozsahu a prečo sú nepravdivé. Všetky subjekty vrátane obžalovaných si vyhotovené účtovné doklady riadne v zmysle zákona zaúčtovali. Jediný kto tak nepostupoval bol svedok K., ktorý príslušné doklady nepredložil konateľovi spoločnosti ESOMONT, s.r.o., teda doklady neboli riadne zaúčtované a nemohli byť ani súčasťou daňového priznania za rok 2011. Táto skutočnosť však sama osebe nemôže byť vyhodnotená v neprospech obžalovaných a nemôže byť dôkazom ich protiprávneho konania. Obžalovaný V. S. nepostupoval v rozpore so zákonom. Subdodávateľ obžalovaného neinformoval o svojom následnom subdodávateľskom vzťahu a obžalovaný o tomto ani nevedel. F. nebol produkovaný jediný dôkaz, ktorý by potvrdzoval vedomú účasť obžalovaného na konaní, z ktorého bol uznaný vinným. To, že obžalovaný Q. H. svojpomocne práce nevykonával, ale vykonal ich formou subdodávateľského vzťahu iný subjekt, nemôže viesť bez ďalšieho k záveru, že obžalovaný sa dopustil trestnej činnosti. Podstata subdodávateľských vzťahov a zásady následného účtovania jednotlivých subjektov zainteresovaných v tomto subdodávateľskom reťazci bola a je zákonne upravená. Dôkazom protiprávneho konania obžalovaného Q. H. by mohlo byť jedine preukázanie vedomej nezákonnej spolupráce a úmyselné konanie smerujúce ku spáchaniu daňového trestného činu. Obhajoba je toho názoru, že prokurátor žiadny takýto dôkaz počas celého konania nepredložil. Zo strany prokurátora nebol predložený jediný relevantný dôkaz, ktorý by potvrdzoval subjektívnu stránku konania obžalovaného Q. H. vo vzťahu k spoločnosti ESOMONT, s.r.o., či vo vzťahu ku svedkovi K.. Prokurátor nepredložil žiadny dôkaz, ktorý by preukazoval vedomú spoluprácu obžalovaného H. a svedka K., resp., ktorý by preukazoval, že obžalovaný H. bol oboznámený so situáciou spoločnosti ESOMONT, s.r.o. a že obžalovaný H. bol oboznámený s prevodom spoločnosti na bieleho koňa a prijímal a vystavoval faktúry s vedomým, že ide o nepravdivé údaje. Obžalovaný H. a svedkovia jednoznačne potvrdili, že stavebné práce vykonala oficiálne spoločnosť ESOMONT, s.r.o. Ak teda prokurátor a v konečnom dôsledku aj súd tvrdili, že spoločnosť ESOMONT, s.r.o. práce nevykonala, bolo povinnosťou prokurátora predložiť také objektívne dôkazy, ktoré by tieto skutočnosti jednoznačne a nespochybniteľne vyvracali a ktoré by potvrdzovali, že spoločnosť ESOMONT, s.r.o. bola iba fiktívnym článkom v reťazci subdodávateľov, resp. dôkazy, ktoré by potvrdzovali vedomú účasť na protiprávnom konaní obžalovaného H. so svedkom R. K.. Skutočnosť, že spoločnosť ESOMONT, s.r.o. oficiálne nemala pracovníkov na realizáciu stavebných prác nikto nespochybňuje, avšak tento samotný fakt nemôže byť sám osebe bez ďalšieho dôkazom o trestnej činnosti obžalovaného. Vykonaným dokazovaním neboli vyvrátené tvrdenia obhajoby, že práce vykonal pod hlavičkou spoločnosti ESOMONT, s.r.o. R. K. s ľuďmi, ktorých si musel sám zabezpečiť. To, že finančné prostriedky určené pre spoločnosť ESOMONT, s.r.o. R. K. neodviedol na účet spoločnosti a spoločnosť nepodala za rok 2011 daňové priznanie, nemôže byť dôkazom svedčiacim o vine obžalovaných. Namiesto toho, aby súd rozhodnutie o vine odôvodnil dôkazmi, ktoré by jednoznačným a nespochybniteľným spôsobom preukazovali subjektívnu stránku konania obžalovaných vo vzťahu k zaúčtovaným faktúram, trestnú zodpovednosť obžalovaných vyvodzuje výlučne z rozpornej výpovede jediného svedka, ktorej objektívnosť a vierohodnosť ostatné dôkazy v celom rozsahu vyvracajú. Rozhodnutie o vine opiera súd o závery daňovej kontroly a o dôvody z nej vyplývajúce, pričom závery o vine odôvodňuje laickým hodnotením ekonomických kritérií bez náležitej znalosti v danom odbore. Už krajský súd vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí konštatoval, že obžalovaných bude možné uznať za vinných z trestného činu skrátenia dane, prípadne iného trestného činu, len v rozsahu tých konkrétnych faktúr a výdavkových pokladničných dokladov, u ktorých jednoznačne nedošlo k zdaniteľnému plneniu (dodaniu materiálu stavebným prácam) v prospech spoločnosti SMH, s.r.o. zo strany subdodávateľov H. a ESOMONT, s.r.o. zastúpenej K.. Bolo preukázané, že obžalovaný S. o existencii ďalšieho subjektu v subdodávateľskom reťazci - spoločnosti ESOMONT, s.r.o., nemal žiadnu vedomosť a o jej pôsobení sa dozvedel až počas daňového konania. Obžalovaný H. ho o spolupráci s danou spoločnosťou neinformoval a obžalovaný S. nemal žiadnu možnosť sa o tejto skutočnosti dozvedieť. Dokazovanie žiadnym objektívnym a nespochybniteľným spôsobom nevyvrátilo tvrdenia obžalovaných, že všetky sporné faktúry predkladané na zúčtovanie spoločnosťou BAFA - Q. H. ako dodávateľa spoločnosti SMH, s.r.o. ako odberateľa, zodpovedali reálnemu stavu, keď predmetom zúčtovania boli iba vykonané

práce, resp. vykonané práce a dodaný materiál. Na ich základe spoločnosť SMH, s.r.o. vystavovala na zúčtovanie faktúry spoločnosti BELSTAV, s.r.o., pričom ani v jednom prípade spoločnosť BELSTAV, s.r.o. nenamietala fakturáciu a nezistila, že by si dodávateľ zúčtoval položky v rozpore s odvedenou prácou, použitým materiálom a dohodnutými podmienkami - v zmysle podpísaných zmlúv. Ak by sa podľa názoru súdu objavili možné pochybnosti, bolo povinnosťou postupovať v zmysle zásady - v pochybnostiach v prospech obžalovaných a nie naopak v pochybnostiach v prospech obžaloby. Navrhli preto, aby krajský súd zrušil napadnutý rozsudok a sám obžalovaných podľa § 285 písm. a) Tr. por. spod obžaloby oslobodil.

Obžalovaný Q. H. odôvodnil odvolanie aj prostredníctvom ďalšieho obhajcu. V odvolaní uviedol, že v súvislosti so svedeckou výpoveďou R. K. si súd celkom účelovo vybral iba niektoré jej pasáže, ktoré sa mu hodili pre vytvorenie jeho verzie a na druhú stranu úplne ignoroval argumenty obhajoby, ktoré ak nie úplne vyvracali, tak podstatným spôsobom spochybňovali ako obsah výpovede tohto svedka, tak aj dôveryhodnosť jeho osoby. Pokiaľ súd konštatuje, že spoločnosť ESOMONT, s.r.o. bola nefunkčná a nemohla vykonávať žiadne plnenie, sám svedok K. uviedol, že určité práce vykonával, a to aj v mene tejto spoločnosti. Či v tejto súvislosti podávala spoločnosť ESOMONT, s.r.o. daňové priznanie alebo či mala v poriadku svoje účtovníctvo, obžalovaný nevedel a ani nemohol vedieť. Sám svedok K. vo svojej výpovedi pripúšťa, že spoločnosť ESOMONT, s.r.o. nejaké stavebné práce vykonať mohla a aj vykonala. Nevedel konkrétne pre ktorú z firiem tieto práce vykonával, ale potvrdil, že boli vykonávané aj v Žiline a v Bratislave. Svedok K. uviedol, že zamestnával nejakých robotníkov aj na čierne, a to aj pri prácach v Bratislave a v Žiline. Svedok teda uviedol, že vykonával stavebné práce aj v meste Žilina a Bratislava, teda v miestach, kde boli vykonávané práce pre investora - spoločnosť BELSTAV, s.r.o. Pokiaľ vykonával stavebné práce robotníkmi, ktorých zamestnával na čierne, je predpoklad, že zatajil vykonávanie týchto stavebných prác aj v účtovníctve spoločnosti ESOMONT, s.r.o. Taktiež poukázal, že podľa výpovede svedka K. odpredal spoločnosť ESOMONT, s.r.o. svedkovi W., ktorý ako sám priznal, že vystupoval v danej veci ako biely kôň. Svedkovi W. pritom nebolo odovzdané žiadne účtovníctvo a bez vysvetlenia mu bolo na podpis dané plnomocnenstvo pre svedka K.. Pokiaľ svedok K. tvrdí, že vykonával práce aj pre svoju spoločnosť AUTOMARKO niekedy v roku 2009, 2010, zo spisu vyplýva, že svedok K. sa stal konateľom a spoločníkom tejto spoločnosti až 10.6.2011. Časť sporných faktúr pritom bola vystavená už v čase, kedy svedok K. ešte nefiguroval v spoločnosti AUTOMARKO, s.r.o. Ak teda svedok priznáva, že vykonával stavebné činnosti v Žiline a v Bratislave, mohol ich do 10.6.2011 voči tretím osobám vykonávať jedine v mene spoločnosti ESOMONT, s.r.o., ktorou bol na to splnomocnený a nie prostredníctvom spoločnosti AUTOMARKO, s.r.o. Minimálne do času 10.6.2011 mohol svedok K. pred všetkými subjektami, s ktorými prišiel do kontaktu v súvislosti so stavebnými prácami sa prezentovať len ako osoba konajúca v mene spoločnosti ESOMONT, s.r.o. a tieto subjekty tak boli v dobrej viere presvedčené, že uvedená spoločnosť reálne práce vykonáva a riadne ich účtuje. Uvedené dosvedčuje aj skutočnosť, že podľa rámcovej zmluvy z 5.1.2011 uzatvorenej medzi spoločnosťou ESOMONT, s.r.o., v ktorej mene konal svedok K. a spoločnosťou SA-KU, s.r.o. a k nej prislúchajúcim dokumentom zrealizovala spoločnosť ESOMONT, s.r.o. časť obžalovaným zadanych prác prostredníctvom spoločnosti SA-KU, s.r.o., čo bolo preukázané aj výpoveďou svedka Ing. V.. Všetky tieto dôkazy spochybňujú výpoveď svedka K.. Je preto nepochopiteľné, ako mohla byť výpoveď svedka K. vyhodnotená ako vieryhodná. Pokiaľ ide o svedkov W. a K., z ich výpovedí vôbec nevyplýva akým spôsobom by mali usvedčovať obžalovaného H. zo spáchania trestnej činnosti. Svedkovia K. a S. potvrdili záujem o nákup stavebného materiálu, resp. nákup stavebného materiálu v roku 2011 zo strany obžalovaného H.. Namietal, že závery daňovej kontroly sú pre účely trestného konania absolútne nepoužiteľné, nakoľko jej závery možno vyhodnotiť ako nezákonné. Pokiaľ súd vypočul zamestnancov správcu dane, tí to v podstate len zopakovali, akým spôsobom postupovali pri nezákonne vykonanej daňovej kontrole. Samotné finančné riaditeľstvo nespochybňovalo, že by k plneniu nedošlo, no poukazuje na to, že plnenie nemohla vykonať spoločnosť ESOMONT, s.r.o. Týmto konštatovaním v podstate priznáva, že daňová kontrola nebola vykonaná správne, nakoľko došlo k nesprávnemu vyhodnoteniu existencie materiálneho plnenia, čo bolo hlavným dôvodom pre dorubenie dane. Celé daňové konanie tak javí jednoznačne znaky zmätočnosti a nepreskúmateľnosti. V súvislosti s tvrdeniami súdu o irelevantnosti znaleckého posudku č. 16/2021 súd absolútne odignoroval závery uznesenia Krajského súdu v Žiline z 1.8.2019, ktorý vypracovanie znaleckého posudku za účelom určenia hodnoty stavebného materiálu pripustil ako relevantný dôkaz, ktorý môže obhajoba v konaní zaobstarať. Prvostupňovým súdom však boli závery obhajobou predloženého znaleckého posudku ignorované. Súd sa v súvislosti s predloženým posudkom uspokojil so svojvoľným a nepreskúmateľným tvrdením, keď miestami až arogantným spôsobom konštatuje, že nevidí dôvod zohľadňovať pri určovaní

rozsahu skutku hodnotu materiálu, ktorý obžalovaní zapracovali do predmetných stavieb, nakoľko štát musí podľa súdu striktné a nekompromisne postupovať pri daňovej politike štátu, a to aj v záujme čistoty podnikateľského prostredia. Súd ďalej konštatuje, že nevie, kde a za koľko obžalovaní nadobudli materiál a ani či išlo z daňového hľadiska o legálne obchody, v dôsledku čoho tak nie je k dispozícii dokumentácia, ktorá by mohla určiť správnu výšku dane na vstupe a výstupe. Napriek týmto pochybnostiam súdu tento nepostupoval v zmysle zásady - v pochybnostiach v prospech obžalovaného. Je neprípustné, aby v prípade ak súd konštatuje nemožnosť zabezpečiť niektoré dôkazy, túto nemožnosť dával na ľarchu obžalovanému. Obžalovaný nemá povinnosť dokazovať vlastnú nevinu, práve naopak, jeho vina má byť preukázaná nespochybniteľnými dôkazmi. Preto, ak sa súd odvoláva na to, že síce nemožno niektoré dôkazy zabezpečiť, no aj bez nich dospel ku konštatovaniu, že je vylúčené, aby tieto nemali usvedčujúci charakter, nejde z jeho strany len o flagrantnú svojvôľu, ale aj o popretie základných zásad trestného konania. Nakoľko neexistuje žiadny spor o to, či došlo k vykonaniu prác, pri výpočte spôsobenej škody je potrebné zohľadniť náklady, ktoré boli použité na zakúpenie stavebného materiálu a neboli zohľadnené vo výške škody uvedenej v obžalobe. Znalecká organizácia za týmto účelom vypracovala znalecký posudok, ktorý určil orientačnú hodnotu stavebných materiálov. K obsahu znaleckého posudku bol vypočítaný znalec, ktorý potvrdil, že práce na bytových domoch v Bratislave a v Žiline boli riadne vykonané, tak ako boli uvedené v súpisoch prác. Na základe súpisov vykonaných prác bolo následne zisťované, aký náklad materiálu bol v jednotlivých položkách zakomponovaný. Tu obžalovaný znovu odkazuje na výpovede svedkov, a to predovšetkým svedka M., ktorý potvrdil, že sa v drvivej väčšine fakturovalo vrátane materiálov. Daný svedok síce uviedol iný odhad ceny, no tiež podotkol, že ide o ich a nie katalógové ceny. Znaleckým posudkom a výpoveďou znalca bolo teda potvrdené, že práce boli riadne vykonané a pri ich vykonaní bol použitý materiál, ktorý aj po poskytnutí množstevného rabatu bol v hodnote niekoľko 100 000,- eur, pričom z hľadiska položky stavebných prác práve stavebný materiál predstavuje ich gro v rámci potvrdenej fakturácie. Suma pripadajúca na použitý materiál tak v žiadnom prípade nemôže byť súčasťou výpočtu výšky škody v rámci trestného konania. Z pohľadu obhajoby preto ide o extrémne dôležitý dôkaz v rámci konania, ktorý vylučuje právnu kvalifikáciu v zmysle § 276 ods. 1, ods. 4 Tr. zák., ktorý však bol prvostupňovým súdom svojvoľne odmietnutý.

Na základe vyššie uvedených skutočností možno konštatovať, že rozsudok je vyslovene arbitrárny, resp. svojvoľný a nepreskúmateľný. Prvostupňový súd účelovo poukazuje iba na časť výpovede svedka K., ktorá je však plná viacerých protirečivých tvrdení a ktoré prvostupňový súd vôbec nespomína. Svojvoľne odmieta výpovede svedkov, ktorí svedčili v jeho prospech (svedkovia M., K., S.). Súd odmieta riadne ustáliť výšku škody a doslova ignoruje znalecký posudok a jeho závery. Ďalej súd konštatuje, že niektoré dôkazy potrebné k ustáleniu výšky škody síce nemožno zabezpečiť, no uvádza, že je vylúčené, aby nesvedčili v neprospech obžalovaných. Na základe vykonaných dôkazoch mal súd postupovať v zmysle zásady „in dubio pro reo“ - v pochybnostiach v prospech obžalovaných. V súvislosti s touto zásadou poukázal na niektoré rozhodnutia Najvyššieho súdu SR. Pokiaľ súd v odôvodnení uvádza, že jeho vina bola dokázaná bez akýchkoľvek pochybností, s takýmto tvrdením nesúhlasí. Súd musí oprieť svoje rozhodnutie o vine a treste o jednoznačne zistené a bezpečne preukázané fakty, nie iba o tie pravdepodobné. Odmieta, že by v danej veci bol zistený skutkový stav do takej miery, že by o ňom neexistovali rozumné pochybnosti a mohol by byť bez akýchkoľvek pochybností uznaný za vinného. Práve naopak je presvedčený, že ak by súd odmietal jeho argumentáciu, v danej veci existuje množstvo závažných pochybností, ktoré by v prípade, že by súd rešpektoval zásady trestného konania, mali byť uplatnené v jeho prospech. Navrhol preto, aby krajský súd zrušil rozsudok okresného súdu a vec mu vrátil s tým, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, resp., aby po zrušení napadnutého rozsudku rozhodol o jeho oslobodení spod obžaloby podľa § 285 písm. a) Tr. por.

Krajský súd, ako súd odvolací, na podklade podaných odvolaní, po zistení, že v predmetnej veci niet zákonného dôvodu na postup podľa § 316 Tr. por., preskúmal v zmysle § 317 ods. 1 Tr. zák. zákonnosť a odôvodnenosť výrokov napadnutého rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Pri preskúmaní napadnutého rozsudku mal na zreteľ povinnosť prihliadať aj na chyby, ktoré síce neboli odvolaniami vytýkané, ale sú takej povahy, že by odôvodňovali podanie mimoriadneho opravného prostriedku, a to dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Následne zistil, že odvolania boli podané v zákonom stanovenej lehote, oprávnenými subjektami a že odvolania obžalovaných sú dôvodné a odvolanie prokurátora dôvodné nie je.

Preskúmaním spisu krajský súd zistil, že prvostupňový súd vykonal na hlavnom pojednávaní dostatočné dokazovanie, a to v rozsahu umožňujúcom mu vo veci spravodlivo rozhodnúť. Pokiaľ však ide o

hodnotenie vykonaných dôkazov, v tomto smere sa v celom rozsahu krajský súd stotožňuje s odvolacími námietkami obžalovaných, že prvostupňový súd nevyhodnotil vykonané dôkazy v súlade so zákonom, najmä keď tieto vyhodnotil nedôvodne, výlučne v neprospech obžalovaných. Preto, pokiaľ ide o nesprávne hodnotenie dôkazov prvostupňovým súdom, krajský súd sa v celom rozsahu v tomto smere stotožňuje s odvolacími námietkami obžalovaných.

Z rozsudku prvostupňového súdu vyplýva, že súd mal na základe vykonaných dôkazov nepochybne preukázať, že obžalovaný V. S. v úmysle protiprávne znížiť svoju daňovú povinnosť, navýšil svoje výdavky a zabezpečil si vyhotovenie nepravdivých účtovných dokladov a ktoré si spolu s rovnako zabezpečenými fiktívnymi dokladmi o úhrade týchto faktúr zaúčtoval do svojho účtovníctva, a to i napriek tomu, že k deklarovaným zdaniteľným plneniam a ani platbám nedošlo. Prvostupňový súd poznamenáva, že netvrdí, že reálne nedošlo k vykonaniu prác. Následne podal daňové priznania, a to práve aj na podklade týchto fiktívnych účtovných dokladov, pričom tieto fiktívne doklady mu za týmto účelom zabezpečil obžalovaný Q. H.. Podľa názoru prvostupňového súdu obrana obžalovaných, že predmetné účtovné doklady neboli fiktívne, bola preukázateľne bez akýchkoľvek pochybností vyvrátená predovšetkým svedeckými výpoveďami svedkov R. K., V. W. a Ing. T. K., ktorí sa vyjadrovali k spoločnosti ESOMONT, s.r.o., ktorá podľa vyjadrení obžalovaných mala reálne zdaniteľné plnenia vykonať. Prvostupňový súd vyhodnotil najmä výpoveď svedka R. K. ako vierohodnú, nakoľko tento nemal žiaden dôvod ani motiváciu krivo obviniť obžalovaného H.. Poukázal, že výpoveď tohto svedka je vierohodná aj vzhľadom ku zisteniam, že spoločnosť ESOMONT, s.r.o. nedisponovala v rozhodnom období žiadnym materiálnym a ani personálnym vybavením a bola nefunkčná. Toto potvrdili aj svedkovia W. a Ing. K.. Poukázal aj na výsledky daňovej kontroly v spoločnosti ESOMONT, s.r.o., z ktorej vyplýva, že táto podala daňové priznanie na daň z príjmu naposledy za rok 2007. Tieto skutočnosti nasvedčujú, že v skutočnosti išlo iba o nefunkčnú „mŕtvu“ spoločnosť. Z výpovedí týchto svedkov mal súd zistené, že zdaniteľné plnenia fakturované v sporných faktúrach spoločnosť ESOMONT, s.r.o. nikdy vykonať nemohla a išlo tak o preukázateľne fiktívne faktúry. Súd nespochybňuje, že práce boli vykonané, ale vykonal ich niekto iný. Pokiaľ ide o stavebný materiál, tento musel byť zakomponovaný do stavieb, ale určite to nebol stavebný materiál zahrnutý v predmetných fiktívnych dokladoch. Svedok K. by si určite na obžalovaného H. a pre neho vykonané práce spomenul, keby ich realizoval. Súd vyhodnotil výpoveď svedka K. ako úprimnú a neexistuje žiadne logické vysvetlenie, prečo by popieral vykonanie prác na stavbách v Žiline a v Bratislave, ktoré boli dokonca vykonané včas a kvalitne odvedené. Pokiaľ ide o výpoveď svedka S., túto považuje súd za zjavne účelovú, motivovanú snahou pomôcť obžalovanému H.. Za pochybnú výpoveď považuje súd aj výpoveď svedka K. ohľadom prevzatia stavebného materiálu obžalovaným H. v Dolnom Kubíne.

Obrana obžalovaných bola podľa názoru okresného súdu vyvrátená najmä svedeckými výpoveďami svedkov JUDr. M., Ing. M., Ing. T. a Ing. K. - pracovníkov daňového úradu, ktorí vypovedali k záverom daňovej kontroly. Z výsledkov daňovej kontroly vyplýva, že neboli uznané účtovné doklady spoločnosti SMH, s.r.o. a BAFA- Q. H., nakoľko bolo zistené, že spoločnosť ESOMONT, s.r.o., ktorá mala reálne vykonať stavebné práce, bola nefunkčná a tieto teda vykonať nemohla pre daňový subjekt BAFA - Q. H.. Spoločnosť ESOMONT, s.r.o. nepodala za zdaňovacie obdobie roka 2011 ani daňové priznanie na daň z príjmu a naposledy tak urobila v roku 2007. V tejto súvislosti prvostupňový súd opäť zdôraznil, že pre súdne konanie nebolo podstatným, či fakturované stavebné práce v skutočnosti boli zrealizované, podstatným však bolo, že tieto práce neboli zrealizované spoločnosťou ESOMONT, s.r.o. a teda neboli zrealizované tak, ako je to uvádzané v účtovných dokladoch a tieto boli preto fiktívne. Pokiaľ ide o obhajobu obžalovaného V. S., že nevedel, že by mohlo ísť o fiktívne doklady, túto považuje súd za nevierohodnú, najmä z pohľadu ekonomickej stránky fungovania spoločnosti SMH, s.r.o. Prvostupňový súd konštatuje, že z účtovných dokladov obžalovaného S. vyplýva, že spôsob fakturácie, t.j. akým spôsobom fakturoval svojmu subdodávateľovi obž. H. (BAFA - Q. H.), sa vymyká účelu nadobudnutia zisku a celkovej logike podnikania. Prvostupňový súd poukázal na nestabilnú, ale predovšetkým nízku výšku provízie pre obžalovaného S., ktorý mal uzavretú zmluvu so spoločnosťou BELSTAV, s.r.o. Nie je teda logický a ani pochopiteľný fakt, že zisk pre obžalovaného H. mal predstavovať sumu, na ktorej mala ešte ekonomicky profitovať ďalšia spoločnosť - ESOMONT, s.r.o. Taktiež prvostupňový súd poukazuje na neobvyklý spôsob, keď bola dohodnutá zakaždým iná marža, ktorá je zdrojom zisku podnikateľov. Prvostupňový súd považuje aj za pochybné, že obžalovaný S. fakturoval spoločnosti BELSTAV, s.r.o. s dlhšou dobou splatnosti, než mal sám voči obžalovanému H.. Nevierohodnosť výpovede obžalovaného S. vyvodil prvostupňový súd aj zo zistenej skutočnosti, že zamestnanci obžalovaného S. sa zúčastnili taktiež na stavebných prácach pre firmu BELSTAV, s.r.o. Žilina. Prvostupňový súd poukázal, že tieto

zamestnanci sa mali zúčastniť na stavebných prácach v rozsahu uvedenom v 8 faktúrach z celkového počtu 33 faktúr. Tým, že obžalovaný S. vedome akceptoval nepravdivé subdodávateľské faktúry zabezpečené obžalovaným H., považuje za preukázané, že obžalovaný S. mal úplne a neskrivené informácie o podstate účtovných dokumentov, ktoré mu obžalovaný H. predkladal, pričom tento model „spolupráce“ akceptoval a aktívne sa na ňom podieľal.

Pokiaľ ide o hodnotu materiálu použitého pri stavebných prácach, prvostupňový súd nevidel dôvod, aby túto zohľadnil pri určení rozsahu skrátenej dane. Prvostupňový súd konštatuje, že obžalovaní nepredložili pravdivé doklady o nákupe stavebného materiálu a súd na podklade falošných dokladov zahrnutých v účtovníctve má vážne pochybnosti o legálnosti nadobudnutia stavebných materiálov, ktoré boli zakomponované do stavieb. Súd nevie, kde a za koľko peňazí obžalovaní tento materiál získali, ani či išlo o obchody uskutočnené z hľadiska daňových predpisov korektným spôsobom.

Vzhľadom na dôkaznú situáciu sa s takýmto hodnotením dôkazov a závermi prvostupňového súdu krajský súd nestotožňuje. Podľa názoru krajského súdu na základe vykonaného dokazovania nebolo jednoznačne a bez akýchkoľvek pochyb bezpečne preukázané, že obžalovaný S., resp. obžalovaný Q. H. mali vedomosť, že svedok R. K. prostredníctvom spoločnosti ESOMONT, s.r.o. by nimi požadované práce pre ich firmy nevykonali. Z vykonaných dôkazov podľa názoru krajského súdu vyplýva, že obžalovaný V. S. nemal v čase vykonávania stavebných prác o existencii firmy ESOMONT, s.r.o. žiadnu vedomosť. Táto skutočnosť vyplýva nielen z jeho výpovede, ale aj z výpovede obžalovaného Q. H.. Taktiež z vykonaných dôkazov podľa názoru krajského súdu jednoznačne nevyplýva, že by obžalovaný Q. H. mal vedomosť, že R. K. ako subdodávateľ nevykonáva pre jeho firmu Q. H. - BAFA, stavebné práce a že by mu vystavoval fiktívne faktúry a účtovné doklady. Dôkazná situácia podľa názoru krajského súdu neumožňuje dospieť k bezpečnému a nespochybniteľnému záveru, že by obžalovaný V. S. a obžalovaný Q. H. vedeli, resp. mohli vedieť, že účtovné doklady vypracované R. K. nemusia byť pravdivé. Navyiac, podľa názoru krajského súdu, z vykonaných dôkazov nemožno dospieť ani k nespochybniteľnému a jednoznačnému záveru, že údaje uvedené v účtovných dokladoch, na základe ktorých fakturoval R. K. firme Q. H. - BAFA - vykonanie stavebných prác, sú nepravdivé. Takýto jednoznačný záver z vykonaných dôkazov podľa názoru krajského súdu vôbec nevyplýva.

Z napadnutého rozsudku jednoznačne vyplýva, že prvostupňový súd za podstatné usvedčujúce dôkazy považuje práve výpoveď svedka R. K. a najmä výsledky daňovej kontroly vykonanej v spoločnostiach SMH, s.r.o. a Q. H. - BAFA. Výpoveď svedka R. K. považuje prvostupňový súd za vieryhodnú, aj keď podľa názoru krajského súdu táto výpoveď nie je jednoznačná, je plná rozporov a navyiac odporujúca aj ďalším v spise zabezpečeným dôkazom.

Svedok R. K. vo svojej výpovedi uviedol, že po tom, čo v roku 2010 odpredal spoločnosť ESOMONT, s.r.o., tak aj v roku 2011 vykonával pre spoločnosť ESOMONT, s.r.o. rôzne práce, a to na základe plnej moci od nového majiteľa. Táto skutočnosť bola objektívne preukázaná aj ďalšími dôkazmi. Taktiež potvrdil, že vystavil všetky sporné faktúry a tieto aj podpísal. Práce uvedené v sporných faktúrach však nevykonali. Vystavené faktúry však nedával do účtovníctva spoločnosti ESOMONT, s.r.o. Pokiaľ vykonával stavebné práce ako zástupca spoločnosti ESOMONT, s.r.o., vykonával ich tak, že bolo to prostredníctvom nejakých živnostníkov a taktiež zamestnával aj robotníkov na čierno. Pokiaľ na základe splnomocnenia od spoločnosti ESOMONT, s.r.o. vykonával stavebné práce aj v roku 2011, nepamätá si aké práce vykonával, nakoľko v tom období mal aj firmu AUTOMARKO a nevie, ktoré práce vykonával pre firmu AUTOMARKO, resp. pre spoločnosť ESOMONT, s.r.o. Stavebné práce však robil aj v Žiline a v Bratislave. Ak však ide o rok 2011, možno tie práce aj pomotal, keďže práce robil od roku 2008 a niektoré robil až do roku 2012.

Už samotné toto vyjadrenie R. K. vyznieva nejednoznačne a zmätočne. Potvrdil, že na základe plnej moci od spoločnosti ESOMONT, s.r.o. vykonával stavebné práce v roku 2011 aj v Žiline aj v Bratislave, avšak nevie v akom rozsahu a presne pre koho, nakoľko uviedol, že to možno pomotal, keďže v tom čase mal aj firmu AUTOMARKO. Práce však vykonával prostredníctvom živnostníkov, resp. zamestnaných robotníkov na čierno. Na druhej strane svedok uviedol, že pre firmu obžalovaného Q. H. stavebné práce v roku 2011 nevykonali. Pokiaľ vystavil faktúry za stavebné práce v roku 2011, tieto do účtovníctva spoločnosti ESOMONT, s.r.o. nedával. Svedok teda tvrdí, že vystavil a podpísal sporné faktúry pre obžalovaného Q. H. a jeho firmu, vykonával pod hlavičkou spoločnosti ESOMONT, s.r.o. v roku 2011 stavebné práce v Žiline a v Bratislave, avšak už si presne nepamätá, v akom rozsahu vykonal tieto práce

pre firmu AUTOMARKO, resp. firmu ESOMONT, s.r.o. Sám sa vyjadril, že pokiaľ ide o práce v roku 2011, možno to aj pomotal.

Z výpovede svedka Ing. T. V. vyplýva, že spoločnosť SA-KU, s.r.o. v roku 2011 vykonávala stavebné práce pre spoločnosť ESOMONT, s.r.o. išlo o stavebné práce a montáž zatepľovacieho systému. Tieto stavebné práce boli realizované v Bratislave aj v Žiline. Tieto skutočnosti vyplývajú z listinných dôkazov týkajúcich sa týchto stavebných prác.

Vzhľadom na nejednoznačnosť výpovede svedka R. K., s poukazom na výpoveď svedka Ing. V. a listinné dôkazy preukazujúce tvrdenie svedka Ing. V., nepovažuje krajský súd hodnotenie výpovede svedka R. K. prvostupňovým súdom ako výpoveď vieryhodnú za opodstatnenú.

Obžalovaný V. S. uviedol, že stavebné práce pre spoločnosť BELSTAV, s.r.o. - ich vykonanie sa pravidelne kontrolovalo, a to raz do týždňa alebo dvakrát do mesiaca, pričom túto kontrolu vykonával on, obžalovaný H. a zástupca firmy BELSTAV, s.r.o. Fakturovalo sa tak, že sa najskôr prešli všetky vykonané stavebné práce, ktoré boli prebraté firmou BELSTAV, s.r.o. Faktúry vyhotovoval podľa skutočnej výmery vykonaných prác na základe preberacích protokolov a po odobrení firmou BELSTAV, s.r.o. Túto skutočnosť potvrdil aj obžalovaný Q. H. s tým, že skutočne vykonané práce boli odobrené zástupcom spoločnosti BELSTAV, s.r.o. Ing. W. W.. On sám nepreveroval akým spôsobom R. K. zabezpečoval robotníkov na stavbách. Jeho zaujímal len kvalita a včasná vykonaná práca.

Zástupcovia spoločnosti BELSTAV, s.r.o. potvrdili, že všetky objednané stavebné práce boli dodávateľom - spoločnosťou SMH, s.r.o. riadne vykonané. Fakturácie boli realizované prostredníctvom obžalovaného S. a obžalovaný H. mal na starosti osoby, ktoré realizovali predmetné diela. Práce vykonávané spoločnosťou SMH, s.r.o. boli v požadovanej kvalite, riadne vykonané a prevzaté investorom a prebiehali tak, že si dohodli termín nástupu, prišiel obžalovaný H., oznámil rozsah prác, ktoré vykonal a investor tieto práce priebežne kontroloval.

Z výpovedí obidvoch obžalovaných a svedka Ing. W. W., zástupcu spoločnosti BELSTAV, s.r.o., teda vyplýva, že vykonávanie stavebných prác bolo pravidelne kontrolované obidvoma obžalovanými, ako aj zástupcom spoločnosti BELSTAV, s.r.o. Obžalovaný H. uviedol, že výkon prác zabezpečoval svedok R. K. prostredníctvom spoločnosti ESOMONT, s.r.o. Jeho nezaujímal o akých zamestnancov ide, resp. či išlo o cudzie osoby pracujúce pre R. K..

Skutočnosť, že stavebné práce pre spoločnosť BELSTAV, s.r.o. boli riadne vykonané, potvrdzujú aj ďalšie listinné dôkazy zabezpečené v spise a záver o tom, že tieto práce nemohli byť zrealizované R. K. prostredníctvom iných živnostníkov, resp. osôb zamestnávaných na čierno, tak ako to uviedol vo svojej výpovedi, jednoznačne z doposiaľ zabezpečených dôkazov nevyplýva.

Na základe zisteného skutkového stavu podľa názoru krajského súdu nemožno dospieť k jednoznačnému a nespochybniteľnému záveru, tak ako tento konštatoval prvostupňový súd, a to, že obidvaja obžalovaní vedeli o tom, že údaje v účtovných dokladoch vystavené R. K. sú fiktívne, nakoľko objektívne táto skutočnosť ani preukázaná nebola, resp. v akom rozsahu by tieto údaje pravdivé nemuseli byť. Záver prvostupňového súdu o vedomosti obžalovaných, že údaje uvedené v účtovných dokladoch vyhotovených R. K. sú nepravdivé, nemá podľa názoru krajského súdu dostatočnú oporu v zabezpečených dôkazoch.

V tomto smere nie sú dostatočným dôkazom ani protokoly z vykonaných daňových kontrol a výpovede pracovníkov daňových úradov, ktorí účtovné doklady spoločnosti SMH, s.r.o. neuznali z dôvodu, že spoločnosť ESOMONT, s.r.o. stavebné práce vykonať nemohla, nakoľko bola nefunkčná, naposledy podala daňové priznanie na daň z príjmu za rok 2007 a nepodala daňové priznanie za zdaňovacie obdobie roku 2011. Samotný takýto záver z daňovej kontroly však nepostačuje ani podľa názoru krajského súdu na preukázanie zavinenia obžalovaných a v tomto smere sa taktiež v celom rozsahu stotožňuje s odvolacími námietkami obžalovaných. V tejto súvislosti krajský súd poukazuje opäť na výpoveď svedka R. K., z ktorej vyplýva, že pokiaľ v roku 2011 vykonával stavebné práce pod hlavičkou spoločnosti ESOMONT, s.r.o., vykonával ich prostredníctvom iných živnostníkov, resp. ľudí, ktorých zamestnával na čierno a doklady o týchto prácach nedával do účtovníctva spoločnosti ESOMONT, s.r.o.

Pokiaľ prvostupňový súd preukázanie viny obžalovaných odôvodnil aj z hľadiska ekonomickej stránky fungovania spoločnosti SMH, s.r.o. - jej neefektívnosti, krajský súd poznamenáva, že ide síce o logické úvahy prvostupňového súdu, ktoré však vzhľadom na dôkaznú situáciu vyššie uvedenú, nepreukazujú bez akýchkoľvek pochyb zavinenie obžalovaných.

V súvislosti s odvolacími námietkami obžalovaných týkajúcimi sa nezohľadnenia hodnoty stavebného materiálu použitého pri stavbách, krajský súd poznamenáva, že aj v tomto smere sa s týmito stotožňuje a úvahy prvostupňového súdu nepovažuje za správne, najmä keď prvostupňový súd sám konštatuje, že nevie, kde a za koľko peňazí obžalovaní tento materiál získali, ani či išlo o obchody uskutočnené z hľadiska daňových predpisov korektným spôsobom. Konštatovanie prvostupňového súdu, že obžalovaní nepredložili súdu pravdivé doklady o nákupe stavebného materiálu, nemá dostatočnú oporu vo vykonaných dôkazoch.

Krajský súd sa taktiež nestotožňuje s konštatovaním prvostupňového súdu, že obhajoba obžalovaných bola preukázateľne a bez akýchkoľvek pochybností vyvrátená aj výpoveďami svedkov V. W. a Ing. T. K.. Vzhľadom na obsah výpovedí týchto svedkov krajský súd poznamenáva, že z týchto výpovedí nevyplývajú žiadne skutočnosti, ktoré by spochybňovali, resp. úplne vyvracali obhajobu obžalovaných. Títo svedkovia prakticky potvrdili len skutočnosť, že po odkúpení spoločnosti ESOMONT, s.r.o., túto spoločnosť prebrali bez akýchkoľvek účtovných dokladov a že v podstate išlo o nefunkčnú spoločnosť. Vzhľadom na výpoveď svedka R. K., z ktorej vyplýva, že pokiaľ vykonával stavebné práce pod hlavičkou spoločnosti ESOMONT, s.r.o., bolo to prostredníctvom ďalších živnostníkov, resp. ľudí, ktorí pracovali pre neho na čierno, z výpovedí týchto svedkov nevyplývajú žiadne skutočnosti spochybňujúce obhajobu obžalovaných.

Dôkazná situácia neodôvodňuje, aby prvostupňový súd hodnotil výpovede svedkov S. a K. ako nevierohodné, najmä keď sám prvostupňový súd v napadnutom rozsudku konštatuje, že nevie, kde a za koľko peňazí obžalovaní získali stavebný materiál a či išlo o obchody uskutočnené z hľadiska daňových predpisov korektným spôsobom.

Keďže na základe vykonaných dôkazov dospel krajský súd k záveru, že odvolacie námietky obžalovaných sú opodstatnené a nebolo jednoznačne a bez akýchkoľvek pochyb preukázané, že obžalovaný V. S. v úmysle protiprávne znížiť svoju daňovú povinnosť, navýšil svoje výdavky a zabezpečil si vyhotovenie nepravdivých účtovných dokladov a tieto zaúčtoval do svojho účtovníctva napriek tomu, že k deklarovanej zdaniteľným plneniam a ani platbám nedošlo a následne podal daňové priznania, pričom tieto fiktívne doklady mu za týmto účelom zabezpečil obžalovaný Q. H., na základe odvolaní podaných obžalovanými zrušil rozsudok okresného súdu a podľa § 285 písm. b) Tr. por. oslobodil obžalovaných spod obžaloby, pretože tento skutok nie je trestným činom. Vykonanými dôkazmi podľa názoru krajského súdu nebolo jednoznačne a bez akýchkoľvek pochyb preukázané, že údaje uvedené v účtovných dokladoch uvedených v rozsudku sú nepravdivé a v prípade, ak by aj išlo o nepravdivé údaje, že o tejto skutočnosti mali vedomosť obidvaja obžalovaní.

V súvislosti s oslobodzujúcim výrokom krajský súd poznamenáva, že z princípu prezumpcie neviny zakotveného v § 2 ods. 4 Tr. por. vyplýva, že ak po vykonaní a zhodnotení všetkých dostupných dôkazov zostanú pochybnosti o niektorej skutkovej okolnosti, ktorá je dôležitá pre posúdenie zavinenia obvineného, nemožno rozhodnúť v jeho neprospech.

Použitie zásady „in dubio pro reo“ - v pochybnostiach v prospech obžalovaného, prichádza do úvahy vtedy, ak pochybnosti, ktoré vznikli v trestnom konaní o dokazovanej skutočnosti, trvajú aj po vykonaní a zhodnotení všetkých dostupných dôkazov, ktoré môžu reálne prispieť k náležitému zisteniu skutkového stavu, a to v rozsahu nevyhnutnom na objektívne, stavu vecí a zákonom zodpovedajúce spravodlivé rozhodnutie.

Náležité zistenie skutkového stavu vyžaduje, aby každá okolnosť dôležitá pre rozhodnutie bola spoľahlivo preukázaná v súlade so skutočnosťou tak, aby nemohla vzbudzovať akúkoľvek pochybnosť. Za náležité zistenie skutkového stavu preto nemožno považovať len zistenie o púhej pravdepodobnosti dokazovanej okolnosti, keď výsledky dokazovania síce pripúšťajú možnosť záveru, že existuje, avšak na druhej strane nevylučujú možnosť iného záveru.

Odsudzujúci výrok prvostupňového súdu v napadnutom rozsudku nezodpovedal podľa názoru krajského súdu vyššie uvedeným zásadám.

Pokiaľ ide o odvolanie prokurátora, ktoré bolo podané v neprospech obžalovaných proti výroku o treste, toto krajský súd podľa § 319 Tr. por. zamietol ako nedôvodné, keďže obžalovaných spod obžaloby oslobodil.

Rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.